

THA THU : YU TU ĐEM LUI HONH PHUC

Mot ng dng ca tâm lý đoc đoc

"Nh chúng con cũng tha k có n chúng con" (Mt 6:12). Bn đã đoc và suy ni m nh ng l i này bao gi ch a? Và nh t là bn đã th c hành theo l i d y này ca Chúa ch a? Kinh nghi m tha cho ng i khác là m t kinh nghi m không ch mang tính ch t tâm linh, đoc đoc, mà còn nh h ng đ n c tâm lý ca con ng i n a.

Đ ph n nào c m nghi m đoc c t i sao Chúa C u Th đã d y ph i c u xin n tha th này, ta c n đi sâu vào kinh nghi m ca cá nhân m i ng i khi đoc tha th . Khi ta đoc tha th v m t l i l m nào đó, thì ngoài s bìn an ca tâm linh (l ng tâm), nó còn mang đ n s nh nhàng và tho i mái v m t tâm lý n a.

Chúa Giêsu khi d y tha th cho nhau, Ngài không d ng l i khía c nh tâm linh hay tâm lý nh ng còn đi xa h n n a khi d n ta đ n c t l i ca ý nghĩa hành đ ng tha th , đó là tình yêu. M t hình th c tâm lý đoc đoc ng d ng. Ý nghĩa này đoc Thánh Luca ghi l i qua tr ng h p ca a ng i thi u n trong Tin M ng v i m t k t lu n r t rõ ràng, "đoc tha nhi u vì yêu m n nhi u" (Luca 7:47). Yêu nhi u thì đoc tha nhi u. Đoc tha nhi u vì yêu nhi u. Tình yêu và tha th là m t liên h nhân qu .

Tâm lý khi đoc tha:

Khi làm m t đ i u l m l i mà l i c tình che đ y, gi u gi m, thì h u qu tr c ti p là s b t an ca tâm h n (l ng tâm). Nó đoc c di n t qua thái đ ph p ph ng s h i, và ng v c. Nh h ng này tr c ti p tác đ ng đ n tâm lý s ng. S h i và ng c c chính mình. Mình có th che đ y l i l m y đoc c đ n bao gi ? Li u có m t lúc nào đó, s ý mình ti t l i l i y cho ai không? Ho c có ai nh n ra hay phát giác ra đoc c l i ca mình không? N u l i mình b phát hi n thì h u qu s ra sao? Và t s s h i đ n đ n ng v c.

Ng v c kh năng che đ y ca mình, và ng v c nh ng ng i chung quanh mình. Càng c tình l n tránh, che đ y, thì s b t an càng theo sát ta nh bóng v i hình. Theo kh o c u ca các tr ng h p t i ph m cho bi t, đa s các th ph m gi t ng i sau m t th i gian l n tr n đã t mình ra đ u thú. Đ i u này có th gi i thích đoc b ng s c n r t ca l ng tâm. Trong lãnh v c siêu hình, nó cũng có th đoc c gi i thích nh do oan h n ng i ch t ám nh và thúc đ y. Nh ng khi có l i mà đoc c tha thì c m giác y m i th t tuy t v i. Kinh nghi m này là m t kinh nghi m mà m i ng i, qua c m nghi m cá nhân đ u đã tr i qua, k c b n thân ng i v i.

Tôi nhớ hôm đó, vô tình đã làm vỡ một chiếc bát cổ trong bộ sưu tập đồ cổ của thầy tôi. Với truyên thúng giáo dục và sự ảnh hưởng, tôi tin chắc mình sẽ bị mất tròn có cái tội - dù rồi vô tình - này. Sợ hãi, tôi đã nhặt mảnh vỡ ghép lại thành nguyên hình chiếc bát, và đặt nó vào trong tủ nhớ không hề cho chuyện gì xảy ra. Không may cho tôi, ít hôm sau đó có người khách quý đến chơi nên phải dùng đến bộ bát cổ. Thay vì bỏ tôi đi lấy bát, đích thân thầy tôi mang lấy bát. Khi vỡ đã tay cầm chiếc bát lên, thầy tôi nhớ không lại, vì thầy tôi chiếc bát tự nhiên rơi ra tay mình. Tôi nghĩ rằng thầy tôi biết rõ ai là thủ phạm, nhưng ông không nói gì. Đợi cho đến khi khách về, ông mới gọi tôi lại và hỏi:

- Ai làm vỡ chiếc bát vậy?

Biết mình không thể giấu được tội lỗi, và sợ rằng mình rồi có thể bị phạt nặng hơn nếu nói dối, tôi đã mở máu truth:

-- Con! Con vô ý làm vỡ nó mấy hôm trước.

- Lần sau cẩn thận. Mà nếu đã làm rồi thì phải cho thầy mình biết không được giấu như vậy nghe chưa. Lần này tha cho tội vô ý làm vỡ bát, nhưng tội che giấu thì phải phạt. Ra quì góc tội nghiệp kia đến khi nào cho đứng lên mới được.

Trong suốt thời gian quì góc tội nghiệp, tuy đau gọi có bị mẹ nhớ lòng tôi nhớ nhằng nhớ trút được một tâm sự nặng nề. Lòng bị được một cảm giác tội lỗi đã theo tôi trong suốt mấy ngày trước. Nào là không biết bao giờ thì tôi sẽ bị phát giác? Phải bào chữa như thế nào khi bị hỏi tội? Và hình phạt nào sẽ xảy ra? Sự ép tâm lý còn kinh khủng hơn khi tôi biết rằng thầy tôi đã phát giác ra cái bát đã vỡ, vỡ mà ông vẫn giữ im lặng. Từng giây, từng phút yên lặng ấy là một cảm giác hình ảnh với tôi. Kinh nghiệm nhớ nhằng, thoải mái khi được thả thây này hơn 50 năm sau bây giờ nhớ lại, nó vẫn là một kinh nghiệm quý giá giúp tôi hiểu thế nào là có lỗi và được thả lỗi.

"Yêu người thì được tha người". Thánh sử Luca tuy không ghi lại bất cứ một câu nói nào của người thiêu nạn với Chúa Giêsu, ngay cảm một lời xin lỗi ngắn gọn, thí dụ: "Lạy Thầy, con là người tội lỗi!" Hoặc: "Lạy Thầy, con yêu mến Thầy"... Nhưng ai cũng hiểu được tình yêu mà thiêu nạn này dành cho Chúa Giêsu, qua hành động thây hiếp của nàng. Đó là một bình dục thây quý giá đã khiến Giuđa phải tiếc rẻ. Là người giết người cảm ăn năn. Là mái tóc gọi tình gọi cảm nàng đã từng làm mê hoặc người nay được dùng để lau chân cho Ngài.

Tiễn sĩ tâm lý Trần Mạnh Duyết
